

NA KOUKNUTĀ V ECUADORU - IV.

StĀda, 26 kvĀten 2010

Brzy ráno jsme autobusem opustili Lacatungu a během dvou hodin se vykrábali o tisíc metrů výše, do malého městečka Zumbahua. Ocitli jsme se v opravdových horách. Vůde okolo strmé, skalnaté kopce s kaktusy, hluboké rokle s čistými potoky a borovicemi, malá políčka i na těch nejstrmějších svazích a domorodci v gangsterských kloboucích.

Ano, je tu další pokračování putování Mikina a jeho manželky Joanne v Ekvádoru - trošku jsem pauzovala, za což se omlouvám, ale tady je zase další psaní a plno pěkných fotek: Zumbahua sama vypadá jako mexické městečko vystřižené z nějakého westernu. Kostelík, prázdné ulice a velké trávníky. Ubytovali jsme se za 5 dolarů ve velice stylovém, starém hotelku Condor Matzi, kde jsme byli jediní hosté a poté jsme vyrazili na výhled do hor. Výhled to byl sice ve výšce 3 800 metrů dost pomalý, ale nakonec jsme přece jen zdolali velice strmý, skalnatý kopec přímě nad městem. Opačná strana kopce byla téměř stejná tak přímě, ale k našemu úžasu ji tvořilo zorané pole. Podle stop jsme zjistili, že ji zoral nějaký pásový traktor, který na vrchol nejspíše vycouval a orál jen směrem dolů. Dost neuvěřitelné... Vrátili jsme se do města, pocouvali trošku po ulicích, poveleli v jedné ze dvou restaurací (nic jiného než kukuřičná, brambory, kukuřičná a pivo neměli) a pak dle seděli na verandě hotelu a dívali se, jak nad horami vychází nádherný měsíc. Ráno měly fotografické, prot domorodci, kteří se neradi fotografují, netouží, že se za zábradlím verandy schovává zákeřný cizinec. Po dobré snídani, kterou jsme koupili a snědli přímě na ulici, jsme nechali recepčnímu a majiteli (kterého jsme celou tu dobu neviděli) klíče na stole a najali si starý pick-up coby taxík - na cestu ke svému známému kráteru Quilotoa. Vrchol kráteru i vesnička se stejným jménem leží jen o 100 metrů výše; než Zumbahua, ale je to poznat. Foukal tam strašně studený a my v úžasném vzduchu lapali po dechu jako ryby. Ubytovali jsme se v guesthouse u místních Indiánů a se podívat na kráter. Ten pohled nám doslova vyrazil zbytek dechu. Nádherné jezero s křivými břehy a čistou vodou leží o 400 metrů níže a oklopují ho strmé, skalnaté svahy. (Jak taky jiné, tam...) Cesta k jezeru trvá jen půl hodiny, ale zpět aspoň třikrát víc. Vodu je dobré vzít s sebou, protože Laguna Quilotoa nemá přítok ani odtok a tamější silně zásaditá a naprosto nepitná. Přímě toulání po kopcích na levé straně kráteru na nás začali úžasně dorážet. Objevila se mladá žena na koni a psy zahnal. Ona i koně byli malí, ale byl na nich nádherný pohled. Něco jako mladý John Wayne zřízený s mongolským pastevcem. Shodli jsme se s Joanne na tom, že jsme něco tak krásného dlouho neviděli. A dodnes litujeme, že nemáme aspoň jednu fotku. Po cestě zpět k hotelu jsme začali sbírat klacíky a velké borovicové, protože jsme měli na pokoji kamínka a byla nám čím dál tím větší a větší zima. Po půlhodině topení začala na dveře majitelka, hrozně se smála našemu úlovku a přinesla nám několik pošťárných polen. Vešmě, která byla započítána v ceně pokoje, jsme jedli s ní a celou její rodinou rozsazeni okolo kamen. Dokázali jsme kupodivu udržet poměrně dlouho jednoduchou apanálskou konverzaci. Snad proto, že z nás všech apanálsky nikdo pošťárně neuměl a tak se nikdo nepouštěl do složitých slovních obětí. Pak už jsme se my dva s Joanne bavili dál jen anglicky a naši hostitelé svou domorodou řečí Quichua. Ti byli tak milí a krajina tak nádherná, že jsme byli rozhodnutí zůstat alespoň tři dny. Nakonec jsme ale uprchli po dvou dnech, protože vítr zesílil tak, že se po otevřených prostranstvích nedalo skoro vůbec chodit a navíc nás trápila víc a víc výšková nemoc. Joanne kvůli tomu navíc dostávala závratě a bála se chodit po strmých stezkách. Což jí - jako někoho, kdo strávil velkou část života v horách - pošťárně šlo. Rozhodli jsme se proto pro přímě známého lázeňského městečka Banos, které leží přímě pod burácející sopkou Tungurahua. Ale - o tom zase přímě... Mikin a Joanne, ze země zimy a sněhu